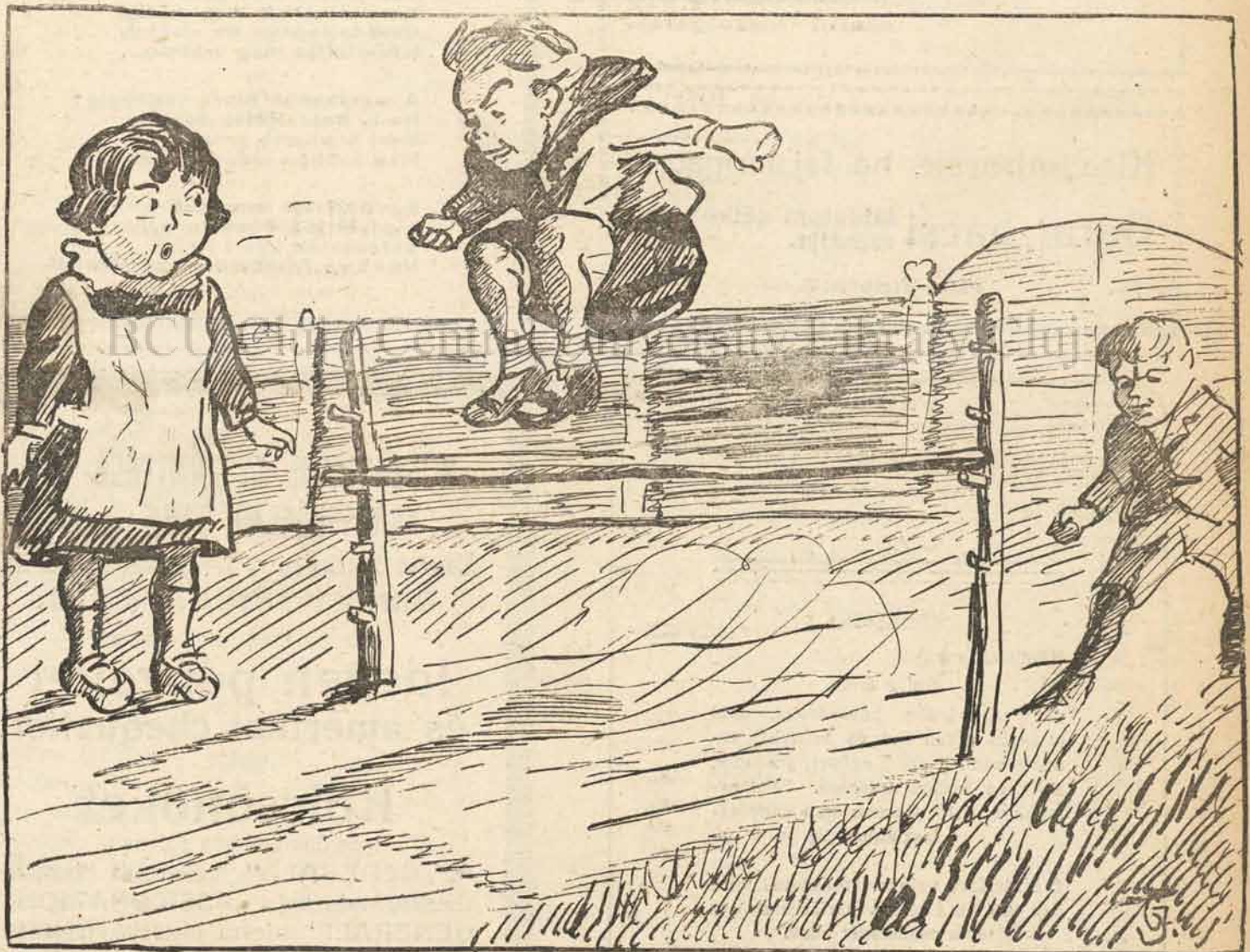

Cimlewa

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

A kis tornázók.

Ha vége a tanulásnak
Imre, Béla nem kószálnak,
Hanem szépen összeállva
Tornáznak a kert aljába'.

Mostan Imre ugrik éppen,
Béla meg futásra készen.
A kis Ica száját tátja,
Milyen ügyes a két bátyja!

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL

Legkellemesebb
szórakozó hely

a Viktória kávéház

Kitűnő cigányzene,
szolid kiszolgálás.

Kis cimborák, ha fáj a fogatok,
Garai bácsi fájdalom nélkül meg
csinálja. 0-0

Plata-Victoria 6.

Itt a május 14. is cimborák:
Madárdaltól cseng a lég,
Verőfényrel út mer a nap
S mily tiszta kelek az ég.

Fel tehát kirándulásra!
S kérjétek meg anyukát,
HAAS és FRIEDMANN bácsiéknál
Vegyen nektek új ruhát.

Verebekre való palikót!
Nem csináltak még eddig.
Nem is fognak ők viselni,
Isten tudja még meddig.

A macskának nincs nadrágja!
Ne is beszéljétek róla,
Mert a posztó arát az
Meg jobban megdráglitná

Gondoljotok magatokra
S mivel jön a meleg nyár
Vetessetek nyári ruhát
HAAS és FRIEDMANN bácsiéknál.

Cimborák!

Küldjétek anyukát

Spitz Béla

nagy áruházába bevásárolni, ahol
jutányos árban fiúk és leánykák ré-
szére minden színű szövet, grenadin,
zefir és kreton kapható. Fehérne-
mükhöz való vásznak igen nagy vá-
lasz ékban

€ hirdetésre való hivatkozásnál min-
den 100 leu értékű vásárlás után egy
tábla csokoládét adok.

A SZATMÁRI LESZÁMITOLÓ- ÉS KERESKEDELMI BANK R.-T

Alaptőke 5 millió lei. Tartaléktőke 1 millió lei
Takarékbetét állomány 30 millió lei.

Vesz és elad mindennemű

**idegen pénzeket
és amerikai chequeket**
bevált.

Kölcsönöket

legelőnyösebben folyósít.

A „GENERALA“ bukaresti biztosító
társaság, valamint a „ASSICURAZIONI
GENERALI“ trieszti biztosító társaság
főügynöksége.

BÉTÉTEKET

könyvecskére és folyószámlára gyümöl-
csöztetésre elfogad és azokat kívánatra
azonnal bármikor visszafizeti.

Cimleves

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Tündérmese.

(Folytatás.)

Reggelre kelve a boszorkány
Ilonkának dolgot adott,
Hogy a lábszárán ne csapja
A munkára rendelt napot.
Seprűt adott kicsiny kezébe,
Hogy a tanyát söpörje ki,
De arra még mindig nem gondolt,
Hogy enni is adjon neki.
Gondolta, hogyha megéhezik,
Majd kérni fogja őt a lány,
És akkor majd így szólítja meg:
„Éhes vagyok, öreganyám!”
Adott neki egyéb munkát is,
De mind könnyűt, nem nehezett,
Dolgoztatta reggeltől délig.
És a lány meg nem éhezett,
Mert a tündérforrás vizében
Olyan csodaerő lakott,
Hogy ki egyszer ivott belőle,
Az már napokra jóllakott.
Dél is elmúlt. A vén gonosznak
Sehogysem tetszett a dolog,
Gondolta most már: „Bárhogy is van,
De rajta mégis kifogok!”
S bár talpon volt reggeltől délig
Ilonka, nem pihenteti,
Hanem most már, hogy megéhezzék,
Nehezebb munkát ad neki.
Volt ottan egy száz éves tuskó,
Miként a kő, olyan kemény,
Azt kellett neki felaprózni,
Csakugy izzadt belé szegény.
A balta rossz volt, csupa csorba,
De mégis elkészült vele,
Ugy, hogy a lakás egyik sarka
Jó vágott fával lett tele.
A lány még mindig nem kért enni,
Ez bosszantotta szerfelett,
Mert sehogy sem ment a fejébe,

Hogy eddig meg nem éhezett.
„Talán az édes anyád otthon
Csak levegőt adott neked,
Hogy az evést már két nap óta
Még csak nem is emlegeted?
Én nem bánom, édes leányom,
Mert annál több marad nekem,
Bár — ami máma veled történt,
Semmiképpen nem érthetem.”
Egyszerre csak nagy kározással
A varju gyorsan ott terem
És érkeztere körös-körül
Csendes, néma lesz a terem.
Most a boszorkány ennek támad:
„No hát, te drága, jó madár,
Te ugyan reggeltől napestig
Nem is gondolsz anyáddal semmit,
Ki téged oly aggódva vár!”
„Jöttem volna én tűzön-vizen,
De hát bizony nem lehetett,
Felkutattam ujólag mindent
S nem hozhattam jó híreket.
A gyöngyvirágokat tegnap reggel
Tövestől egy szálig kitéptem
S ma kétszerannyi nőtt helyébe,
Utatokat jelölve szépen.
A forrást is elzártuk tegnap,
De majd elhültem odaérve,
Hogy egy uj és még nagyobb forrás
Támadott a régi helyébe.”
„Óh Belzebub, csak most ne hagyj el,
Már több száz éve itt lakom,
— Mond a boszorkány, — de nem látták
S bárhogy keresték, nem találták
Meg soha elrejtett lakom.
Még öreganyám megjósolta,
Hogy akkor lesz „jaj” énnekem,
Mikor a tündérek föllelik
Ember nem látta lahhelyem.

Ugy látszik, az idő közelget,
De azért mégse' félek én,
Hisz' van még más hely is számomra
Ézen a kerek földtekén!"

—
A nap künn már a földet érte
És csendesen nyugóra szállt,
S ahol a mult éjjel nyugodott
A vén boszorkány megragadta
S oda vitte vissza a lányt.
Éjfél lett és a boszorkányhad
A háznál ismét megjelent,
De a megszokott, rendes utra
A vén gonosz ma ki se ment,
Hanem otthon maradt magában,
Hogy a nagy titkot felkutassa,
Soha sem várt ily kíváncsian
Ilyen fontos, nagy pillanatra.
Gondolta, hogy mikor az óra
Űti a háromnegyedét,
Akkor surran be Ilonkához,
S mindent megtud, mit csak lehet.
Pont éjfélkor a kicsi tündér
— Mint tegnap — ismét megjelent,
De mostan már másodmagával
Uszott a sziklafalon áttal,
Megtudni, mi van idebent?
Ilonka ott feküdt az ágyon
És felköltötték őt megint.
Elbeszéltek egymásnak mindent
Annak rendje s módja szerint.
Itatták a forrás vizéből,
Testét is locsolták vele,
Hogy majd a napi nagy munkához
Legyen kitartó ereje.
Vigasztalták, hogy nemsokára
Kiszabadul, legyen nyugodtan;
A szemeit csókkal lezárták
És — hipp-hopp! — eltűntek legottan.
Ahogy a forrás csörgedezve
Eltűnik a falon keresztül:
Az öreg abb' a pillanatba'
Nagy hirtelen csak oda perdül.
Fülét megüti halk csobogás
Távolodó csendes zenéje
S talán először mostan érez
Olyasmit, mintha nagyon félne,
Körös-körül tiszta, üde lég,

Mint az erdőben nyári éjen,
De nem jön a dolog nyitjára,
Ezért öli a bú, a szegény.
Keres, kutat, mint tegnap éjjel;
Majd nesztelen, lábújjhegyen,
Megtudni, alszik-e a lányka,
Az ágyához odamegyen.
Az álma most is csak olyan mély,
Mint amilyen volt tegnap éjjel,
Most is hiában költögeti,
Rázogatja csontos kezével.

—
Reggelre kelve küldi ismét
Fiát a zöld erdőbe ki,
Hátha harmadszor jobb hireket
Hozhatna onnan majd neki.
A kis leányt meg vallatóra
Fogja s szépen beszél vele:
„Hát hogy aludtál, kis bogárkám,
Lelkemenek kedves gyermeke?
Mindent mondj el, úgy, amint történt,
Hisz' én ugyis mindent tudok,
Előlem nincs elrejtve semmi
És én előttem nincs titok!
Látni szeretném, hogy hazudsz-e,
Vagy igazat beszélsz nekem?
Ha igazán szólsz, akkor aztán
Szabad vagy, kedves gyermekem!”
„Égész éjjel oly jól aludtam,
Hogy nem volt nékem semmi álmom,
Mint hogyha nem is lettem volna
Ézen az unott, rossz világon.
Ahogy szemem lehunytam este,
Nem nyitottam fel reggelig,
Amilyen hosszú egy nap itten,
Az éjjel oly gyorsan telik.
Te vittél be, ki is te hoztál,
A te erőd tart fogva itt,
Mért keresed hát éppen nálam
Valakinek a nyomait?
Köröskörül, amerre nézek,
Mindenütt vastag sziklafal,
Földi halandó általjönni
Nem tud ezen, bárhogy akar.”
„Hazudsz! — rikolt a vén boszorkány
Csak egyet hiszek el neked,
Hogy akik hozzád éjjelenként
Bejárnak, ők nem emberek.

Hát azt hiszed, hogy tuljánhatsz
 Az én tapasztalt eszemen?
 Ha-ha! a kedves jó tündérek
 Hiában is fáradsz érte,
 Mert az oly könnyen nem megyen!
 Láttam már én a karón varjút,
 De elröpült, ott nem maradt,
 Azonban szeretnék meglátni
 Nálam egy olyan madarat;
 De akkor aztán édes lányom
 Jaj volna ezerszer neked,
 Kin, nyomoruság, örök bánat
 Lenne fiatal életed!
 Hát éhes vagy-e? Biztosan nem!
 Hisz' az orcád csakugy virul,
 Nem kell az én ételém neked,
 Mikor te kapsz annál jobb étet
 Tündérországnak tájirul."
 Folytatná tovább, de a varju
 Váratlanul csak ott terem.
 A vén boszorkány arca sáppad,
 Meglátva őt ily hirtelen.
 „Beszélj!” csak ennyit szól hozzája
 S a varju kezdi szaporán:
 „Mint tudod is, hamar kimentem,
 Hogy mindent lássak meg korán;
 De csak a tölgyfáig haladtam
 Sűrű gyöngyvirágok felett
 S a kis forrás csermellyé válva
 Errefelé igyekezett.
 Én nem adok pár órát neki
 És akkor bizton ideér,
 A medrét vájja-vájja egyre
 A gyöngyvirágsor szélénél.
 Arany szárnyu lepkék csapongnak
 A virágok s a víz fölött,
 S a környék is, ahol tanyáznak
 Ünnepi mezbe öltözött.
 Aranytollu kicsiny madárkák
 Énekelnek az ágakon,
 És derült, vidám mosolyával
 A nap mindent aranyba von.
 Én azt mondom öreganyám, hogy
 Csinálni kéne valamit,
 Neked ugyanis van nagy hatalmad,
 Különben baj lesz még ma itt!”
 „Az igazság mindig három,
 Ezt védj eszedbe jól, fiam!

Bármit tesznek, nem ér az semmit,
 Jöjjenek bár négy annyian.
 Az éj homályát ujult fényvel
 A nap elüzi minden reggel,
 A nappal is eltűnik este,
 Ha jó az éjjel nagy sereggel.
 A nap a tündérek világa,
 Övék a fény, a csillogás:
 A sötétség a mi világunk,
 Mi koromsötét éjjel járunk,
 De mind a kettő oly csodás!
 A jó s a rossz; a fény s az árnyék
 Kezdetől fogva küzdenek
 Egymással, de a győzedelmet
 Nem nyerte eddig senki meg.”
 „Hisz' öreganyám, magad mondtad,
 Hogy volt egy álmod teneked,
 Gonosz jóslatu, csalfa álmod,
 Hát ilyen hamar feledeled?
 Nem jut eszedbe öreganyád
 Kinszenvése és halála,
 Kit elfogott és semmivétett
 A tündérek gonosz királya?
 A Boszorkányvár szép tanyája
 Midőn egy éjjel semmivélett
 S te társaiddal alig tudtál
 Találni biztos menedéket?
 Addig közös volt a tanyátok
 És azóta szétszórtan éltek,
 Csak akkor jöttök össze, ha az éj
 Teríti fátyolát fölétek.
 Anyám, nagyon vigyázz magadra,
 Ha elveszel, mi is veszünk,
 Te vagy a fő és véled együtt
 Semmivé lesz szép nemzetünk!”
 „Semmit ne félj! hiszen velem van
 Három csodás nagy hatalom,
 Ha győznünk nem is sikerül, de
 Magunkat veszni nem hagyom.
 Nincs olyan tündér e világon,
 Ki három kincsem elrabolja,
 Nem is leszek én soha-soha
 A tündérek lenézett foglya.
 Most menj ki ismét az erdőbe,
 Téged nem ismer senkisé,
 Téged nem kutat, bármerre jársz
 És nem zavar kíváncsi szem.”
 Eltűnt a varju. A boszorkány

A lánnyal ismét ott maradt;
 Az elvarázsolt állatok mind
 Mély csendben ültek ezalatt.
 Ők is értették a beszédet
 S tudták, történik valami,
 De nem tudtak emberi nyelven
 Még egy hangot se szólani.
 Mindenki várta, hogy mi lesz most.
 A halál se' szörnyü talán,
 Csak ne legyenek élve itten
 A vén boszorkány oldalán.
 Ugyis az égnek csarnokában
 Az ut előttük nyitva áll,
 Rájuk kinlódás ez az élet
 S csak gyönyörűség a halál.
 A varju alig pár perc múlva

Jelenti, mint áll a dolog,
 A hirtől a boszorkány szive
 Már oly erősen nem dobog:
 „A kis csermely nem váj magának
 Utat a sziklafalon át,
 Hanem — ugylátszik, — elkerüli
 Az öreganyám hajlokát.“
 „Lám-lám! Megmondtam fiam ugy-e
 Hogy nem lesz itten semmi baj?
 Végtére is a miénk marad
 Az igazság, a diadal!“
 Örömeben a kis leányra
 Most már még csak ügyet se vet,
 De leül a béka hátára
 S lassan dudolgat ott magába'
 Valami furcsa éneket.

(Jövő vasárnap tovább meséljük.)

Naplóm.

Május 13. — Becsületszavamra mondom: nem is olyan rossz dolog egy nevelő. Egészen jól eltelik így is az idő. Persze a fiúk most azt hiszik, hogy nagyon szomorú a sorsom; azért mondom, hogy nem is rossz ember a nevelő, pedig nem is úgy van, nem úgyszólván mondom, becsületszavamra, egészen jól élek a nevelő ur mellett.

Kérem szépen, az a nevelő sem gép, aki üti-veri, kinezta azt a gyermeket, mint a szecskavágógép a szalmát, meg a kukorica-haját. A nevelő is ember és éppen ezért ő is szeret mást csinálni, mint tanítani, neki is meg vannak a maga játécai, akár csak nekem, a kis gyerekeknek. Ha a nevelő ur elkezd olvasni, az a sok könyv az az ő játéka, akkor nekem is szünet. Most nagyon szép idő van és éppen ezért nagyon sokat járunk ki a folyó partjára. A nevelő ur is szívesen jár a folyó partjára. Mikor kiérünk, akkor rendszerint leül a nevelő ur egy igen öreg fűzfának odvas törzsére, csavarint egy cigarettát, fuj egy nagyot a füstből és azt mondja:

— Na Pista, menj játszani!

Aztán én elmegyek játszani. Persze azért sokszor arra felé nézek, ahol a nevelő ur ül, mert látni akarom, hogy mit csinál. Mert úgy van az, hogy bármennyire is nem rossz a nevelő urral együttlenni, azért még sem jó. Elfogadnék már két jó pofont a Kávásytól, pedig ő nagyon erős fiú, talán legerősebb az egész osztályban, ha ezzel a két pofonnal letudnám a nevelő urat. Hát mondom — oda-oda nézek a nevelő ur felé, hátha csinál valami rosszat, olyat, amit el lehessen mondani a mamának, hogy küldjék el. Én mondom, én nem is haragszom erre a nevelőre (urral!), csak talán azért szeretném elküldetni, mert a fiúk, különösen Érsekujváry, nagyon sokat ugratnak azzal, hogy nevelőm van.

Tegnap is felírta Érsekujváry a táblára, hogy: „Poczoknak az orrát is a nevelő fujja ki.“ Persze az egész osztály röhögött és én éppen oda akartam menni Érsekujváryhoz, hogy megképelem, mikor bejött a tanító ur és így nem lett belőle semmi.

Ezért az egyért nem szeretem a nevelő urat és ezért lesek rá. De hiába! Minden délután, mikor kimegyünk a folyó partjára leül arra a vén fatörzsrre, csavarint egy cigarettát, fuj egyet a füstből, aztán sokáig rábámul arra az almafára, amely ott áll szemben a vén fűzfatörzsel. Én nem tudom, mit tud azon a fán annyit nézni? Aztán mikor megunt a nézési, hát elővesz egy könyvet és olvas. Aztán leteszi a könyvet és néz. Aztán megint olvas és így tovább egészen estig. Mert egészen estig a folyó partján vagyunk, mert ebédután én egy óra alatt megtanulom a leckémet, felmondom a nevelő urnak és akkor rögtön sétálni megyünk. Azt mondja a nevelő ur, hogy én nem is vagyok buta fiu, könnyen tanulok, csak ott volt a hiba, hogy eddig nem vettem annyi fáradságot sem magamnak, hogy legalább egy óra hosszat tanuljak egy nap. Hát ebben a nevelő urnak tökéletesen igaza van. Én, becsületszavamra mondom szeretem is a nevelő urat, csak Szendrei nem szereti, ő egyáltalán nem szereti, pedig vele is jó a nevelő ur. Azt el is felejtettem megírni, hogy Szendrei minden délután szintén kijön a folyó partjára, meg kijön Gál Karcsi, meg Gajzágó (mert most megint jóban vagyunk az árulkodó Gál Karcsival, meg a vigyázóval, Gajzágóval.) A nevelő ur ugyanis megengedte, hogy ismét játszam az én cimboráimmal és megengedte, hogy azok minden délután szintén kijöjjenek a folyó partjára. És a nevelő ur minden délután mindegyik fiuval beszélget és mégis haragszik rá Szendrei.

Tegnap délután Szendrei olyat csinált,

amiért most haragban vagyunk. Azt mondotta nekem, hogy neki van egy kis skatulyában kocsikenőcse és ha a nevelő ur felált a fatörzsről, ő bekeni a fatörzset kocsikenőccsel, hogy kenje be a nevelő ur, ha ismét leül, a nadrágját. Én azt mondtam neki, hogy azt ne merje megcsinálni, mert összeverem. A nevelő ur szegény ember, csak az az egy ruhája van, ami rajta van, mi lesz, ha összekeni egyetlen ruháját?

Szendrei kikacagott és azt mondta, hogy ő, akármit is beszélnek, mégis kifüstöli a nevelő urat, mert mióta a nevelő ur nálunk van, mindig csak a folyó partján játszunk, már pedig a harmadikosok egész nap a hidontul rugják a labdát és a nevelő ur nem akar kijönni a hidontuli vásártérre, hogy mi is footbalozhassunk, mert ott nincsen árnyék, hanem süt a nap. És ő — folytatta Szendrei — befogja kenni a fatörzset kocsikenőccsel, hogy ne üljön rá többet a nevelő ur, hogy ne jöjünk többet ide játszani, hanem menjünk a hidontuli vásártérre labdázni.

Szó szót követett, mig végezetül is nagyon összevesztünk és azt mondtam Szendreinek, hogy ha még sem tesz le a tervéről és be akarja kenni a fatörzset, én figyelmeztetem a nevelő urat arra, hogy milyen veszedelem fenyegeti. Szendrei erre azt mondta, hogy én egy árulkodó piszok vagyok és örök harag, lemagázás.

Hát jó, örök harag, lemagázás, de csak még sem engedhetem bekocsikenőcsözni a nevelő ur egyetlen nadrágját. Hát nem igaz?

POCZOK PISTA

II. el. oszt. tan.

Évike, a gunár és a fürdőkád.

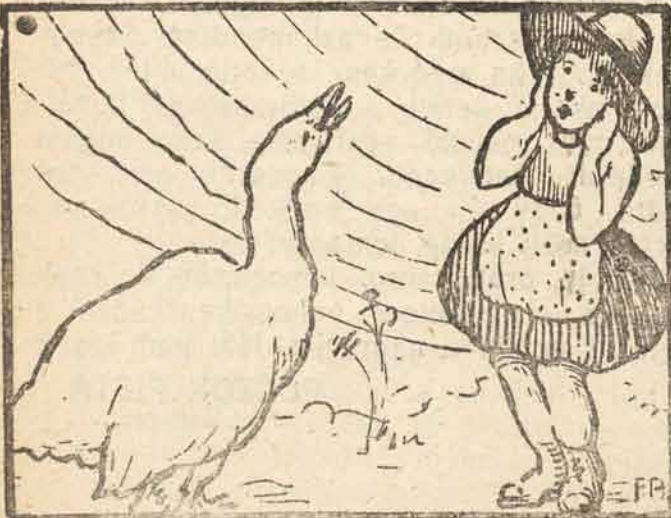
Sétálni ment az egész család, apa, mama és a gyermekek, köztük Évike is. Kértek a hús ligetbe, ahol mindnyájan letelepedtek a fűbe. A szülők beszélgettek, a gyermekek pedig vigan játszadoztak. Később a mama elővette a magával hozott elemózsiát, a gyermekek abbahagyták a játékot és az egész család elfogyasztotta uzsonnáját. Uzsonna után a gyermekek ismét szétszéledtek és vidáman játszadoztak tovább. Évike azonban kíváncsi kisleány volt s amikor szülei nem vették észre, otthagya őket és elbarangolt a ligetbe. Amint a liget másik szélére ért, egy nagy gunárt pillantott meg.

Bátran állt meg Évike a gunár előtt, a gunár azonban elszisszentette magát.

szüleihez, sáros volt a ruhája, a keze, arca, lába. Az apja megdorgálta Évikét, az anyja pedig hazavitte és bedugta a fürdőkádba...

Ezt a két képet Friedmann Arthur rajzolta.

Sokáig nem felejtette el Évike kalandját. Ha az utcán vagy az udvaron egy ludat látott, mindig hátat fordított és hazaszaladt. Ha rosszul viselte magát, a mamája mindig azt mondta: „Évikém, ha nem viseled jól magadat, kiviszlek a baromfiudvarra a ludak közé.” Ilyenkor Évike sirni kezdett és megfogadta, hogy soha nem lesz rossz.

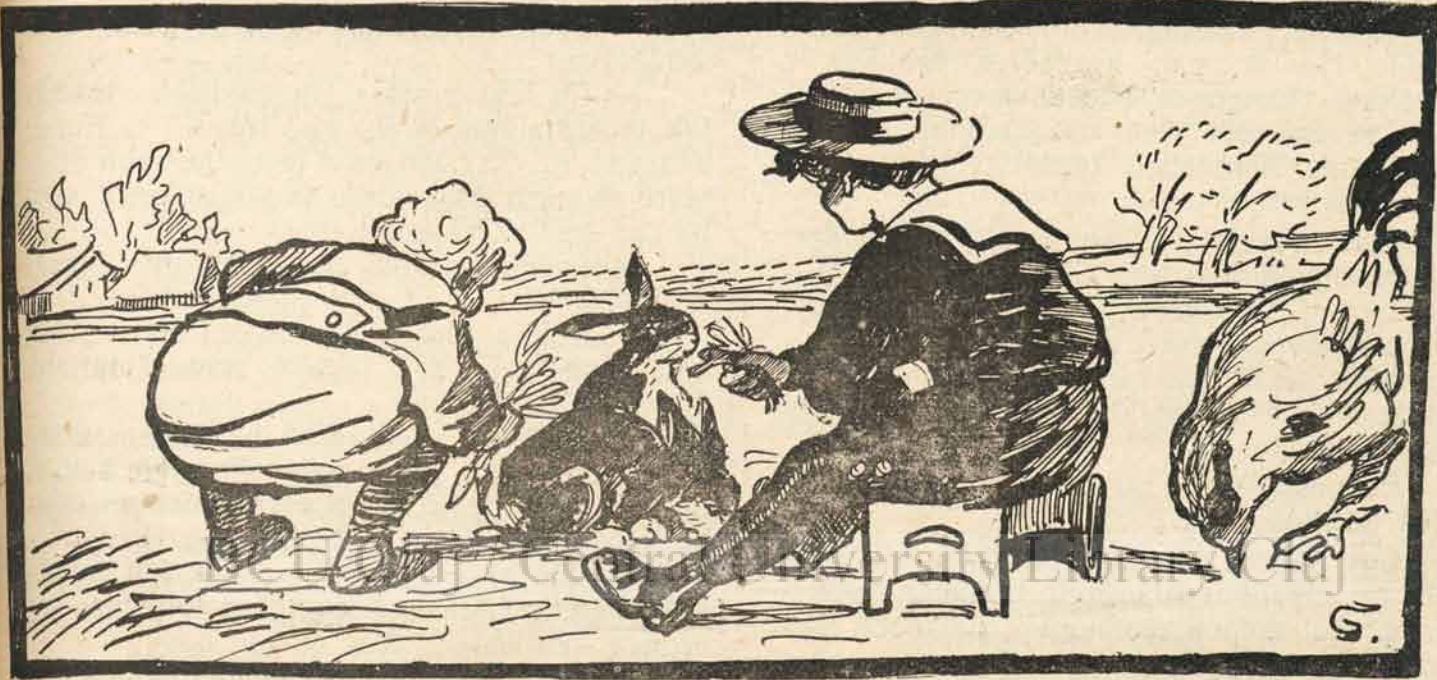
Többször mentek még azután is a ligetbe, de Évike semmi kincsért nem hagyta volna el a szüleit.

Borzasztóan megijedt Évike, futni kezdett, ő maga sem tudta, hogy hová, csak futott előre. Már jó ideig szaladt, de még mindig nem találta szüleit. Le is tért a rendes utról, a virágágyakon keresztül-kasul vágatott, de nem nézett a lába elé s így egy pocsolyával telt gödörbe esett. Sirva ment vissza

Szeressük az állatokat.

Minden jó gyermek szereti az állatokat, de nagyon kevés gyermek tud bánni is az állatokkal. A legtöbb kis gyermek, de még a nagyobbacsók is, nekirontanak a macskának, kutyának, kanári madárnak, tyuknak, libának, hogy megölelgessék, hogy megsimogassák. Persze a jámbor megszalad ettől a vadul és heves formában megnyilatkozó szeretettől.

Az állat minden emberben ellenséget lát, miért is csak lassan-lassan tudja megérteni, hogy az ember, aki közeledik felé, nem ellenséges indulattal, hanem szeretettel közeledik. Lassan, lépésről-lépésre, cselekedetről-cselekedetre kell az állattal megértetni, hogy szeretni akarjuk őt, hogy magunkhoz akarjuk édesgetni.

Lassan közeledjünk felé, hívogassuk, szórjunk elébe ételt, eleséget, egyszer, kétszer, tízszer és meglássátok két hét után, ha hangotokat hallja, hozzátok szalad a tyuk, a cica, a nyúl, a malac, minden állat, amellyel tartósan és meggondoltan foglalkoztatok, mert

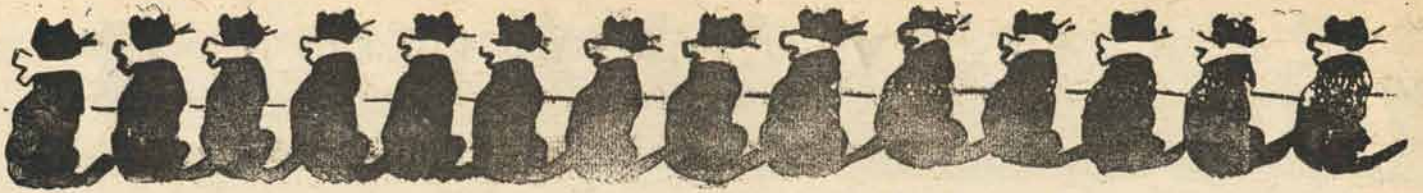
egy bizonyos idő után megérti, hogy nem az ellenség, hanem a jó barát közeledik felé.

A ti öreg cimborátoknak tíz galambja van. Mikor a házam kapuján belépek, felibém röpülnek és ha megállok s hívom őket, rászállanak a vállamra, a kezemre, mert megszoktattam őket arra, hogy a kezemből szedegessék fel a buzaszemet.

Gyerekek! Ez az igaz, tiszta öröm. Ez az az öröm, amelyben csak annak az embernek lehet része, akinek jó a szive, tiszta a lelkiismerete s kinek lelke tele nemes szeretettel.

Ilyen örömmel teli képet rajzolt a Cim-bora rajzolója nektek, hogy lássátok a nyuszt, amint kézről eszik, a tyukot, amint békében kapirgál kis pajtása mellett.

Azt szeretném, ha ez a kis írás arra buzdítana benneteket, hogy ahelyett, hogy hajkurásszátok és klnozzátok, szeressétek és dédelgessétek az állatokat.

Mese az üvegszívü királylányokról.

Vannak emberek, akiknek üvegből van a szivük. Ha finoman hozzáérsz ezekhez a szivekhez: hangosan, édesen megcsendülnek, mint az ezüsből való csengettyük. Ám, ha valaki erős, kiméretlen kézzel nyul hozzájuk: összetörnek.

Volt egyszer, hol nem volt, élt egyszer valahol egy királyi pár. Ennek a királyi párnak három szép leánya volt és mindhárom leánynak üvegből volt a szive. „Gyerekek — mondotta nekik gyakran királyi anyjuk — jól vigyázzatok a szivetekre, mert a ti szivetek nagyon törékeny!”

És hallgassátok, mi történt a három üvegszívü királylánnyal.

Egy napon a legidősebb nővér kikönyökölt az ablakon. Alánézett gyönyörködve a kertre, ahol méhek zümmögtek, pillangók repkedtek körül a rózsabokrokat. Teste egész súlyával odatámaszkodott az ablakpárkányhoz. Kling: hallatszott egyszerre, valami valahol roppant és a legidősebb királylány holtan terült el a földön.

Nagy volt a szomorúság a királyi palotában akkor, de teltek-multak az évek s mind-egyik magával vitt egy-egy kicsit a királyi család szomorúságából. Évek múlva aztán egy szép délutánon történt, hogy a második királykisasszonyt uzsonnához hívták. Az uzsonnáké olyan forró volt, csakugy füstölgött a finom porcelláncsészében. De a királykisasszony éhesen, mohón nyomban szürcsölni kezdte a forró kávé. És ime, egyszerre csak ismét olyan forma hang hallatszott, mint mikor valami üveg megroppan, csak még valamivel halkabban, még finomabban, mint akkor egyszer. És ő is lefordult székéről a földre.

A királyné rémülten kelt föl az asztaltól és sirva borult leánya tetemére. De a következő pillanatban örvendezve sikoltott fel és az öröm pirja futotta be arcát:

— Él! él! — kiáltotta, majd ismét melére tapasztotta füleit. És valóban, a leány nem halt meg, mert a szive nem tört össze,

csak megvolt repedve, de nem esett szét darabjaira.

— Mi lesz most a lányunkkal — tündöttek tanácstalanul király és királyné. — Repedés van az ő szivén és a legcsekélyebb érintésre teljesen összetörik. Ó jaj, ezentul még jobban kell vigyáznunk rája.

A királykisasszony azonban így vigasztalta szüleit:

— Sohse törődjetelem velem! Ha valami megreped, rendesen tovább szokott tartani, mint ami teljesen ép.

Nemsokára a legkisebb királykisasszony is felcseperedett, eladó nagyleány lett belőle, de szép volt, de jó, de okos és mindennűn királyfiak tódultak a palotába, hogy kezét elnyerjék. De az öreg királyt másik két leányának szerencsétlensége óvatossá tette és így szólt a kérőkhöz:

— Egyetlen lányom van még, aki él és egészséges. És annak is üvegből való szivet adott a sors. Akihez én ezt hozzáadom, annak királynak, de egyszemélyben üvegesnek is kell lenni, hogy bánni tudjon az ilyen törékeny dolgokkal.

Ám a rengeteg sok királyfi-kérő között egyetlenegy sem találkozott, aki csak valamit is konyított volna az üveges mesterséghez. És így valamennyiüknek vissza kellett vonulni.

A királyi kastélyban élő apródok között volt egy, aki már csaknem teljesen kitanulta azokat a finom mozdulatokat és beszédeket, melyek szükségések a nemesség elnyeréséhez. Még csak háromszor kellett hordania a legfiatalabb királykisasszony uszályát és műveltsége teljes lesz — gondolta — és maga elé képzelte, hogy a harmadik uszályhordozás után a király gratulálni fog neki és így szól majd hozzá:

— Ön nevelését befejezte és ezennel a nemesek közé számít. Köszönöm eddigi szolgálatait. Mehet immár, szabad, kezdhet, amire akar.

Mikor a fiatal apród elsőizben vitte a királykisasszony uszályát, észrevette a király-

lány, hogy apródjának egészen királyi a járása. A második alkalommal így szólt hozzá:

— Hagyja csak uszályomat szabadon egy pillanatig. Nyujtsa kezét és vezessen fel a lépcsőn, de finoman és kecsesen, amint az egy olyan apródhoz illő, aki királylányt vezet.

Az apród szolgálatkészen engedelmeskedett és a királykisasszony láthatta, hogy apródjának keze is egészen olyan, mint a királyké. Megis jegyzett magának valamit, de hogy mit jegyzett meg, azt csak később fogom elmondani.

Elég az hozzá, érkezett a harmadik alkalom is, mikor a fiatal apródnak utoljára kellett vinnie a királykisasszony hosszú, selymes uszályát. Ekkor a királykisasszony megfordult és így szólt hozzá:

— Milyen kecsesen tudja ön hordani az uszályomat. Eddig még senki sem tudta ezt olyan elegánsan csinálni, mint ön.

Az apród szabadkozott és ekkor a királyleány azt is megjegyezhetette magának, hogy apródjának a beszédmodora is egészen királyi.

Ezzel be is fejeződött a nevelése. Nemessé lett. A király megköszönte szolgálatait, gratulált neki és elbocsátotta kegyesen udvarából. Mikor eltávozott, a legfiatalabb királykisasszony ott állott a kertajtóban és így szólt hozzá:

— Ön olyan kedvesen hordozta uszályomat, mint senki Ön előtt. Ó, miért is nem lehet Ön király és üveges egy személyben?!

Az új nemes ekkor azt felelte, hogy mindent elfog követni, hogy a királykisasszony óhajtásának eleget tegyen. Csak várjon rá hűségesen, vissza fog ő térni, mint király és üveges egyszemélyben.

Elment ezután az apród mindjárt első útjában egy üvegesmesterhez és megkérdezte, hogy nincs-e szüksége tanulóra?

— De mennyire van! — válaszolt a mester — hanem nálam négy esztendő ám a tanuló idő. Az első esztendőben meg kell tanulni, hogy hol lakik a pék, akitől aztán mindennap hazahozza a zsemlet. Ezenfelül mosdatja, fésüli és öltözteti a gyerekeket. A második esztendőben megtanulja, hogyan kell az ablakok peremét kitölteni gittel s hogyan kell

a repedéseket kijavítani. A harmadikban aztán megtanulja majd felszabni és négyszögekbe vágni az üveget és a negyedikben mesterré lesz.

Megkérdezte erre az apród a mestert, hogy nem kezdené-e mindjárt a végén, akkor bizonyára gyorsabban menné az ügy. De a mester kioktatta őt, hogy az igazi üvegesnek mindig a kezdet kezdeténél kell kezdenie a mesterséget, különben aligha érhet el jó eredményt.

Erre aztán megegyeztek s az apród felcsapott üvegesinasnak. Az első esztendőben eljárt zsemlyét bevásárolni a pékhez, mosdatta és fésülte a gyerekeket. A második esztendőben megtanult bánni a gittel, a harmadikban szabta és négyszögekbe vágta az üveget és végre a negyedik évben felszabadult a legénysorból is, mesterré lett. Ekkor levetette nemesi ruháját, istenhozzádot mondott mesterének és utána nézett, mit tudna csinálni, hogy most már király lehessen?

Ahogy így barangol az utcákon, elmerülve a gondolataiban és szemeit földre szögezve, hozzálép egy ember és megkérdezi:

— Hát te mit vesztettél el, kenyeres, hogy mind csak a földön jár a szemed?

Feleli erre a mi emberünk, hogy ő ugyan nem vesztett el semmit, de valamit mégis keres. Olyan ország nevét keresi, amelyben ő király lehetne. S kérdi az idegentől, hogy nem tudna valahol egy ilyen országot?

— Ha üveges volnál, adhatnék tanácsot — mondotta az idegen.

— Honnan tudod, hogy üveges vagyok? — kérdi a volt apród. — Üveges volnék biz én, mégpedig teljes négyesztendei végzettséggel.

Ahogy ezt kimondja, az idegen elkezd neki mesélni a három királykisasszony históriáját, akiknek üvegből volt a szive. És elmondja, hogy az öreg király most már mindenáron csak üvegeshez akarja adni a lányát. Kezdetben — mondotta az idegen — még az volt a feltétel, hogy az üveges király is legyen, vagy legalább is királyfi, ha már egy királyleány kezére pályázik. De mert olyan ember sehol sem volt található, aki egyszemélyben

király is lett volna, meg üveges is, a király is engedett valamicskét. Mostmár két másik feltételben állapodott meg. Üvegesre mindenestre szükség van, tehát te már rendelkezél egy szükséges tulajdonsággal.

— És mi a két új feltétel? — kérdezte a fiatal nemes.

— Először is kell, hogy az illető megnyerje a királykisasszony tetszését, másodsor pedig bársonypuha kezekkel rendelkezék. Ha akad üveges, aki tetszik is a királyleánynak, meg bársonypuha kezei is vannak, a király hozzáadja a leányát és halála után reáhagyja trónját, királyságával egyetemben. Az üvegeseknek egész légiója járt már a kastélyban, de eddig egyik sem tetszett a királykisasszonynak. Azonkívül egyiknek sem volt bársonypuha keze, ami természetes is, mert az üvegesmesterség nem tulságosan finomítja az ember kezét.

Ezeket hallva nyomban felment a fiatal nemes a királyi palotába. Ott felfedte kilétét az öreg király előtt és emlékeztette őt szolgálataira, melyeket apród korában a kastélyban tett és elbeszélte, hogy leánya iránt való szerelemből kitanulta az üveges mesterséget is. Most hát eljött, hogy a királykisasszonyt feleségül kérje.

Ekkor a király előszólitotta leányát és megkérdezte tőle, hogy tetszik-e neki a fiatal nemes. A leány elpirult, lesütötte szemét és halkán csak ennyit suttogott:

— Igen!

Ekkor a király megparancsolta, hogy vesse le keztyűjét és mutassa, hogy bársony puhák-e a kezei? De a királyleány azt mondta, hogy most már ez nem is olyan nagyon szükséges, mert ő egészen bizonyosan tudja, hogy volt apródjának bársonypuha kezei vannak. Megjegyezte már akkor, midőn őt egyizben fölvezette a lépcsőn.

Igy hát mindkét feltételnek eleget tett az ifju nemes. A királykisasszony pedig üvegesférjet kapott, sőt bársonypuha kezű üvegest. Ez már aztán tudott vigyázni az ő üvegszívére, amelynek nem is esett többé semmi baja, boldog házaseset után bekövetkezett haláláig.

És megöregedett a másik királykisasszony is, aki lánykora óta viselte a repedést a szívéen. Mikor valaki csodálkozni próbált rajta, hogy meghasadt szível hogy is lehet tovább élni, a királykisasszony csak szeliden így szólt:

— Ami fiatal korában megreped, még igen hosszú ideig nem fog összetörni az.

És van is ebben valami. Az én öreganyámnak is volt egy igen-igen öreg kávésfindzsája. Fehér volt és nagy, színes virágokból való csokor pompázott az oldalán. Még akkor hasadt meg, mikor mi nem is voltunk a világon. És mégis el nem tört, mind e mai napig. És mig ez az öreg, repedt jószág annyi éven át kitartott, azalatt vásároltak a ház számára legalább tíz tucat kávéscsészét. Ezekből viszont egészen annyi eltört új korokban, hogy össze sem tudom számlálni hirtelenében

A veréb.

**Kendermagot talált
A veréb s így csarált:**

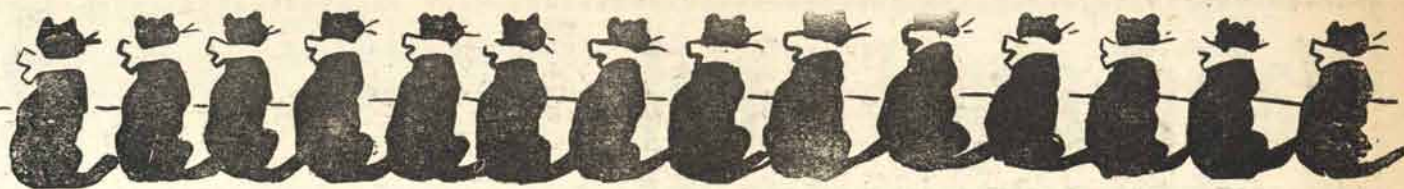
**Egyedem,
Begyedem,
Megegyem?
Ne egyem?**

**Jó vón zsákba szedni,
Holnap elővenni!**

**Egyedem,
Begyedem,
Betegyem?
Kivegyem?**

**Ej, első a hasam!
Éljünk ma urasan!**

**Egyedem,
Begyedem,
Ne begyem!
Ne legyen!**

Az óriás.

Figyeljen rám kedves bácsi, figyeljen rám néni,
Egy száz öles nagy óriásról fogok most beszélni,
Nem tudom én merre van a nagy világ határa,
Azt sem tudom merre van az óriás hazája,
Innen oda semmiféle közlekedés nincsen,
Ez pedig kár, mert ott nagyobb, sokkal nagyobb
minden.

Ott az egérnek is kicsi volna a mi házunk,
Ott a szunyog akkora, mint az elefánt nálunk,
S olyan nagy a szőlő szeme, mint nálunk a
dinnye,

De jó volna, ha anyukám egyszer oda vinne,
Mert ha ottan teritenek gyermekuzsonnára,
Olyan nagy a vajaskenyér, mint egy tennispálya!

Hogy-hogyan nem, de megesett a furcsa történet,
Hogy egy szörnyű nagy óriás onnan ide tévedt,
Én nem láttam, de hallottam, hogy valaki látta,
Épp mikor a Kelenföldön volt az egyik lába,
Onnan aztán fellábával a Svábhegyre lépett,
S kíváncsian, kedélyesen Budapestre nézett.
A süvegje szinte beleülködött az égbe.
A köruton a sok embert hangyabolynak vélte,
S apró, lyukas kavicsoknak nézte a sok házat,

Amelyekbe az emberek — szépen belemásztak.
Fel is emelt egy kaszárnyát, tenyerébe vette,
Eppen mikor kétszáz lovas katona volt benne,
Megrémültek a katonák, de vitézek voltak,
És az óriás hóna alatt visszalovagoltak.
Felemelt egy iskolát is, a füléhez tette,
Eppen mikor ötszáz gyerek sikoltzott benne,
De köztük volt szerencsére a tanító bácsi:
„Ne féljeteK gyermekeim, le fogunk mi mászni!”
S megfogóztak mindnyájan az óriás hajába,
Mert vastag volt, mint a kötél minden hajaszála.
Hajszálakon ereszkedtek gyorsan le a rétre,
Épp jókor, mert palacsinta volt otthon ebédre.
Be kár lenne kifelednem ebből a meséből,
Hogy az óriás egy szívart vett ki a zsebéből,
Akkora volt az a szivar, mint egy hajóárbc,
Hozzávaló Emke-gyufát még senki sem gyártott,
Nem is kellett gyufa neki, — odanyult az égre,
Levette a tüzes napot, és rágyújtott véle.
Azután meg, hogy a földön semmi baj se legyen,
A napocskát visszatette a helyére szépen.
S aztán vigan mendegélt az Isten tudja merre, —
Furcsa lenne ez a mese, hogyha igaz lenne!

Irta: Gerő Károly.

A kis liba meg a kácsa.

— Mese —

Irta: GARA ÁKOS.

Volt egyszer egy kis libácska,
Kácsa volt a jó barátja.
Egymás mellett laktak szépen,
A tó partján, falu végen.
Békességben összefértek,
Megfelelve minden férget,
Tengerit meg jó falatot,
Mit gazdájuk bőven adott.
Egymást mindig úgy szerették,
Tengerivel édesgették,
Egyre-másra csókolóztak,
Játszadoztak, mulatoztak:
„Kácsa pajtás, jöjj a tóba,
Hadd szóljon csak az a nóta:

Háp, háp, háp!”
„Megyek, szentem árkon, bokron,
Hogy a gazda meg ne fogjon,
Beugrom a sima tóba,
Akkor aztán szól a nóta:
Sáp, sáp, sáp!”
Igy mulattak, játszadoztak,
Nem gondolva semmi rosszat.
Egyszer ám a jó barátok,
Megunták a barátságot,
Összeveszték csunyán rajta:
Melyik a szebb madárfajta.
„Kácsa szomszéd, már hiába,
Nem jöhetsz a lud nyomába.

Valódi angol match

chrombőr labdák, gyermek labdák, solingeni zsebkések. Uti bőröndök, kosarak, pénz- és levél-táskák érkeztek: **RAGÁLYI-hoz**

Pisze orrod, gácsér farkad
Ép oly rut, mint széles talpad.
Hát a hangod milyen fonák,
Tört fazék is szebb hangot ad:
Sáp, sáp, sáp!
Menj odább!
Jaj, be rút a kácsoláb!"
„Ejnye, ejnye, liba lába
Talán sokkal külömb nála?
Bizony-bizony jobban tennéd,
Ha hibádat észrevennéd,
Sokkal csunyább vagy te, mint én,
Hangocskád be furcsa szintén:
Gá, gá, lud,
Jaj, be rút!
Énekelni mégse tud!"
Igy pöröltek egyre-másra
Kis libácska és a kácsa.
Civakodtak, marakodtak,
Gazdájuknak bajt okoztak.
„Ejnye, ejnye, fékomadta,
Veszekedő két állatja!
Majd csinállok én itt békét,
Ti bánjátok meg a végét!
Mevágom a nyakacskátok,
Megkopasztom tollacskátok,
S én mulatok vigan rajta:
Melyik a jobb madárfajta.“
Meg is tette, amit mondott,
Mefogta a két bolondot,
Paprikásnak megcsinálta
S meghítt hozzá vacsorára.

A CIMBORA REJTVÉNYEI

I. **Szórejtvény.**
Beküldte: Unger Ulman Zoltán.

rom - 1/8 L m
A é

II. **Szórejtvény.**
Beküldte: Weisz Erzsi.

Dúc duc

E szám rejtvényeinek helyes megfejtését, a nyertesek, valamint a megfejtők neveit a Cimborá tizenhetedik száma közli. A megfejtéseket június 4-ig kell beküldeni.

A Cimborá 11. számában közölt rejtvények megfejtése

- I. Egy évben 52 hét van.
- II. Benfentes.
- III. Gyékény.
- IV. Hét nap egy hét.

A 11-ik szám helyes megfejtői:

Helmovics Jancsi, Lóvy József, Pap Aurél, Steimec Icu, Weinberger Böske és Bandi, Erdős Béla, Palika, Sztupkay Sándor, Vámos Lacika, Glück Imre, Gutman Lajcsi, Wallon Marici, László Tihomár Cluj, Czeige Margit, Stark Ferenc, Dániel Bélu, Herman Endre, Szóbel Tibor, Haitman Irénke, Róth Margit, Unger Ulman Zoltán, Tratner Zoltán, Klein Sándor, Kertész Gabi, Blau Imre, Moldován Juliska, Sonnenfeld Ernő, Csengeri Laci, Sepsy János, Paal Anna, Hartman Irén, Szamosi Aranka, Lóvy Margit.

Nyertesek: Román Titi és Jóska, Csengeri Laci, Vámos Lacika.

A CIMBORA POSTÁJA

Öreg Cimborá üzeni:

(Ebben a rovatban minden kis cimborá levélre válaszolunk.)

Hartmann Irén. Hejre kis verset irtál Irénke, le is kö-zölnénk szivesen; de annyi szép mesét, verset, írást tudok most, hogy csuda és félek, hogy elfelejtem őket, ha hamarosan el nem mondom a többi kis cimboráknak. Annyi a vers, mese, tréfa, hogy szinte bele se' fért a Cimborába, így hát a tiednek várni kell egy kicsit, míg sor kerül rá — A babád azt

SODROTT CÉRNA

gyermek soknik, harisnyák, gyermek trikók, fürdő áruk, dresek, kalapok és sapkák érkeztek **RAGÁLYI-hoz**

hiszem, a rossz nélkül is meggyógyul. Paál Annus. A leveled csak megjött, de a négy kis mese nem volt benne. Elfelejtetted beletenni, mi? Küld el őket hamarosan, látni és olvasni szeretném és ha kedvesek, okosak, ügyesek, le is közlöm őket. **Sepsy Jancsi, Adorján.** Ugy lesz öcsém, ahogy kívánod. A Cimborát május 15-től kezdve Adorjánba küldjük. — Jó mulatást! **Pilhoffer Oszti.** Fékomadta, hát ki maradtal a megfejtők közül? No ígérem, lesz rá gondom, hogy jól kikapjon, aki bűnös benne. Apukádnak meg igaza van. Minden gyereket, aki rossz, ki irunk a Cimborába. Csak talán nem kerül rá a sor, hogy a te nevedet is kiírjuk? **Román Titi és Józsika.** Bizony, az meglehet Valamelyik haszontalan kis gyerek egyszerűen kivágta a nyelvtan könyvből a rejtvényt és elküldötte azzal, hogy azt ő találta ki. Idegen tollakkal ékeskedni nem dicsőség, hanem szégyen. **Csengery Laci.** Meglátod csak Laci, addig kerülget a szerencse, míg csak el nem ér. **Hartman Iren.** Ha eljössz érte a kiadói hivatalba, megkapod a hiányzó számot. **Glück Imre.** A jövő számunkban már benne lesz, hogy ki nyeri el a pályázatot. Látod, eljön ez a nap is. **Illyés Jakab.** No látod, milyen igazságtalan vagy. Vasárnap reggel még fel sem ébredtél és máris az ablakodban volt a Cimborá és egyszer késett egy kicsit, hát megharagudtál a te öreg barátodra. Várom beígért nagyon hosszú leveledet. — **Kardos Laci.** A Törekvésről szóló kis versedet megkaptam. Kedves és ügyes, csak az a baja, hogy nem érdekli a más városba való kis Cimborákat. Erre is gondolni kell ám. **Egy névtelen cimborának.** A csalóány meséje címmel egy kis olvasónk mesét írt a Cimborá számára. A nevé azonban elfelejtette a mese végeire írni és így nem tudjuk ki ennek az írásnak a szerzője, pedig tudni szeretnénk. Kérjük ezt a kis olvasónkat, hogy levélileg mielőbb jelen kezzek. **Kertész Gabi.** Az a néni, aki a Cimborát viszi, hanyagul jött el. Szigorúan meghagytam neki, hogy ezentúl vigye fel a második emeletre a lapot. Ird meg, hogy ezt a mai számat felvitte-e már? — **Szamossi Aranka.** Türelem Aranka, türelem. Majd csak nyersz te is egyszer egy meséskönyvet. Én is örülnék neki. **Sztupkay Sándor.** Nagyon szépen írott és fogalmazott leveledet megkaptam és köszönöm. A leveled után itélve azt hiszem ügyes és szorgalmas diák vagy. Azt írod, hogy mostanában alig van annyi idő, hogy elolvassad a Cimborát és itt-ott egy-egy levelet írjál nekem. No, no Sanyi, egy kissé elhajítottad a súlykot. Valamikor én is voltam ám diák és jól emlékszem, hogy az első gimnáziumban napi két-három órai otthoni tanulással egészen jó bizonyítványt vittem haza. Mindenre jut idő öcsém, csak be kell jól osztani. Azt ígеред, hogy a vakációban hosszú leveleket írsz nekem. Várom őket. A rejtvényedet és versedet hozni fogjuk. **Hercz Imre.** A beküldött rejtvényeket köszönöm, jók. Bizony kép-rejtvényeket nem igen közlünk, mert a képeket nehéz ám csinálni. Gondolkozzál csak egy kicsit azon, hogy miképpen is van az, hogy a Cimborá képei, amelyeket Csengery bácsi csak egyetlen egyszer rajzol le, mégis minden számban benne vannak. Nehéz és diáka mulatság ám a kép és ha már képet közlünk, inkább olyanokat közlünk, amelyek alá verseket is lehet írni. Több cimborá levele a következő számban válasszok.

A Cimborá pályázata.

Nagy halom levél fekszik előttünk. Egy garmada kedves gyermekírás, mindmégannyi mintha egy-egy kacagó, örvendező gyermekarc lenne. Ami nem csoda, hiszen a mi kis cimboráink arról számolnak be azokban, hogy minek örvendtek legjobban életükben.

Tudjuk, hogy a kis cimborák izgatottan várják az eredményt: kié lesz a futball labda, hajas baba, képes könyv? No meg az sem kicsi dicsőség: a sok pályázó közt elsőnek lenni.

A Cimborá szerkesztősége igyekszik is, hogy nagy gonddal, lelkiismerettel bírálja el ezeket a pályamunkákat és minél előbb kielégítse a kis cimborák izgatott kíváncsiságát.

Hogy azonban ezt a sok-sok kedves levelet gondosan, figyelemmel átolvassuk és részrehajlás nélkül, gondos mérlegelés után válasszuk ki közülök a jutalomra legérdemesebbet, ahhoz igen sok idő kell.

Ezért aztán bármennyire igyekeztünk is, még mára se tudtunk elkészülni a pályamunkák elolvasásával. Már pedig amíg mindezt át nem olvastuk, úgy-e bár nem dönthetünk?

Azért kis cimborák még egy heti halasztást és türelmet kérünk. Nagyon sok a lecke, amit feladatok nekünk, nem lettünk készen vele.

A Cimborá legközelebbi számában okvetlenül közöljük a pályázat eredményét.

Ezen a héten azonban természetesen már nem fogadunk el pályamunkákat, mert a beküldés határideje már letelt.

Előfizetési árak:

Égész évre	160 leu.
Fél évre	80 leu.
Negyed évre.	40 leu.
Egy hórá	15 leu.

A Cimborá hetenként egyszer, vasárnap jelenik meg.

Az előfizetések

a Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság
atu-Mar e (za í n á r németi) címre

A szerkesztésért Dénes Sándor felel.

A Cimborá mai számának illusztrációit Csengery István rajzolta.

Kiadótulajdonos A Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság.

Kiadóhivatal: Satu-Mare (Szatmár) Cótívös u. 4.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK : SPITZ BÉLÁNÁL.

Agyag és Vegyipar Részvénytársaság
Satu-Mare — (Szatmár)

ELŐÁLLIT:

Csontenyvet,
Bőrenyvet,
Oroszenyvet,
Folyékonyenyvet.

Csontzsirt,
Különféle szappanokat,
Kocsikenőcsöt,
Mútrágyát.

Legszebb
szövetek és divatárúk
SCHVARTZ és LEOVITS
áruházában kaphatók.

Általános Ipari és Kereskedelmi Részvénytársaság
Satu-Mare (Szatmár) Str. Stefan Cel Mare (Hazinczy utca) 1.
Alaptőke 3.000.000. — lei,
Telefonszám 276. Sürgőnycim: Comerciala.
EXPORT-IMPORT.

Hangya szövetkezet
(a főpostával szemben)

Raktáron tart
: : minden : :

fűszer- és rövidárut.

Férfi, fehérneműre alkalmas tartós vászon méterje 25 lei,
Női fehérneműre kiváló minőségű, könnyű mosó mtr. 25 lei,
Férfi fehérneműre Madapolon selyem szállu méterje 31 lei,
Női fehérneműre valódi francia Madapolon méterje 31 lei,
Női fehérneműre batist madapolon igen szép és finom anyagba készült árut e 8 évben nem láttunk mtrje 55 lei

Fratii

FRIEDMAN
Testvéreknél.

Telefonszám 12.

A
Cimborára

előfizetéseket Erdély
minden könyvkeres-
o kedője felvesz. o